

съ ржавъ. Пригърна той малкото сираче и чу какъ сърдцето му тупти като дъждовна капка по листъ. Щѣла нощъ мисли дѣдо попъ какво да прави. А когато съмна и ведрина окъпа широкитѣ като дланъ листа на орѣха и тревата на двора засълзи, той взе единъ чуваль и закуцука къмъ гората. Намѣри вълка заспалъ подъ едно буково дърво съподутъ коремъ. Бутна го дѣдо попъ съ патерицата по корема и вълкътъ скочи.

— До кога ще правишъ грѣхове, — му каза дѣдо попъ, — не се ли насити на невинна кръвъ? Лани изяде кобилата на куция воденичаръ и накара човѣка да бѣхти пешъ пѣтя съ хромия си кракъ отъ воденицата до село. Презъ есенъта изяде кравата на една клета сиромашкия и дечицата ѝ нѣма съ какво да се облажатъ. Тази пролѣтъ грабна отъ стадото на овчаря югича съ позлатенитѣ рокове. Сега нѣма кой да предвожда стадото по хълмоветѣ и овцетѣ забъркватъ пѣтя. Много си грѣшенъ. Покай се! Посипи главата си съ пепель!

— Да я посипя, — отвърна вълкътъ—защо да я не посипя?